

Finn Grützmeier fortæller sep 2017

Der var engang da jeg var 17 år, ung og med på det værste. Mit syn var ikke godt nok, så det nyttede ikke at søge ind som jetpilot. I stedet meldte jeg mig ind Aviator, der fløj på Aalborg Lufthavn, for at lære at svæveflyve.

Jeg havde ikke fået S certifikat endnu, da jeg tog til Østrig for at prøve lidt bjergflyvning i Zell am See.

Det manglende certifikat blev klaret med en lægeundersøgelse hos en lokal læge, jeg blev chekket ud på en ensædet Grunau Baby, men hangvinden var beskeden!

Til gengæld var øllet godt og billigt og russerne havde lige opgivet deres besættelse af den østlige del af Østrig, så der var fest i den lille by hver aften.

Jeg tror at det var sådan en aften, at jeg i svæverselskab hørte, at man i Frankrig for bare 40 franc kunne få en faldskærm på ryggen, komme med op i en gammel DC-3'er og så i passende højde få et puf ud af døren. Det måtte jeg prøve.... engang.

Drømmen levede. I mellemtiden var jeg gift, havde børn, både min kone og jeg svævefløj i ØSF. I 1977 mistede jeg en af mine bedste venner, da han fløj et fabriksnyt svævefly stærkere end instruktionsbogen sagde, mistede forbindelsen til højreroret, kom for sent ud og skærmen nåede ikke at folde sig ud.

Så lagde jeg drømmen væk, jeg havde jo min familie at tænke på.

Men min datter Sus, der også har svævefløjet, kendte til min gamle drøm. Så til min 80 år fødselsdag, hvor jeg fik et væld af gaver, var der også fra Sus og hendes mand til min store glæde en gave med henblik på et faldskærmsshop!

Men vi var godt hende i september, så det ville jeg vente med til næste år. Sommeren 2017 var kølig og regnfuld, juni og juli var godt besat med vore aftaler, så først i begyndelsen af august kontaktede jeg Nordjysk Faldskærms Klub, der har base i Aars, og hvor svæveflyveklubben Aviator, som jeg er passivt medlem af, også holder til.

Efter flere aftaler, der måtte aflyses p.g.a. af dårligt vejr o.l. var der endelig en fin mulighed lørdag 2 sept kl 1530.

Sinne og jeg havde regnet med at der var medlemmer i faldskærmsklubben, så vi kom tidligt efter frokost, medbringende frokost til en del af familien, som havde sagt at de ville være tilstede. Men der var tomt og hangaren låst.

Det gjorde ikke noget, vi slog det medbragte skovtursbord bord op på parkeringsområdet, hvor vi havde fin udsigt til svæveflyveklubbens aktiviteter på den anden side af landingsbanen, Det var fint svæveflyvevejr og jeg regnede med at flere svævefly var ude på opgaver ud over de få skolefly, der var aktive. Det viste sig at være rigtigt, hen på dagen kom flere svævefly hjem og landede og vi kunne nyde synet når de 100 meter fra os kom glidende ned til landing.

Først kom Ken fra Farum, så Sus og Tommy fra Roskilde, fulgt af moster og Ole fra Aalborg og tilsidst Pernille og Thomas med Otto fra Brabrand.

Det var en rigtig hyggelig skovturs stemning.

Kort før kl 1530, der var det aftalte mødetidspunkt, kom holdet fra faldskærmsklubben i flere biler. Forinden var en del personer kommet til og vi gættede på at der var flere, der ventede på et spring.

Alle blev kaldt ind i hangaren til orientering af Jan, tandemskoordinatoren. Det var en fornøjelse at opleve hans venlige, men bestemte måde at orientere nok 20-30 mennesker om de regler, der var gældende på faldskærmsklubbens område. Det var let at forstå hvor man kunne opholde sig og hvad man skulle holde sig fra. Der var et polterabend hold til stede incl en vordende brudgom. En af gæsterne stod med en øldåse, som Jan tog og bestemt forklarede at der drikkes ikke her når der skal springes.

Med kommentaren :”Jeg skal også springe i morgen” bragte han en sober stemning tilstede.

Vi var 4 debutanter og vi blev anvist et rum med blå, vindtætte dragter, så vi skulle tage på og derefter fik vi udleveret et skema til udfyldelse inden starten.

Derefter førte Jan os fire ud i solskinnet, hvor han gennemgik proceduren for et gennemført spring og bad os sige til, hvis der noget som vi ikke forstod.

Solen skinnede, meget let vind og spredte skyer med en base som jeg gættede til ca 1500 meter.

Jeg blev udpeget til at være første kandidat og blev kaldt hen til Ali, der var med som fotograf. Han stod og filmede mig mens han stillede spørgsmål og fik mig til at udpege de familiemedlemmer jeg kunne se i nærheden. Set i bagklogskabens klare lys tror jeg at han ville fjerne en evt nervøsitet.

Og så kaldte Jan mig hen til motorflyet, der var indrettet med en klap i højre side, der kunne lukkes op mod vingen, et sæde i venstre side til motorpiloten og ellers fladt gulv. Jeg kravlede ind som den første og rykkede bagud i højre side. Jan kom bagefter og satte sig bag mig. Så Ali ind med hans fotoudstyr der var i kontakt med en optagelinse placeret på hans hjælm. Jan bad om den formular som jeg havde udfyldt og den havde jeg bare lagt et sted inde i hangaren. ”Vi starter ikke før jeg har den formular” lød det bestemt fra Jan. Flere hold løb ind i hangaren, fandt formularen og kom ud med den til Jan. Jeg kunne ikke dreje hovedet så meget, men jeg fornemmede at en ekstra person kom ind i flyet.

Klappen blev lukket og motoren startede med det sædvanlige brøl, flyet bevægede sig væk fra hangarens forplads og rumlede over til enden af den lange cement startbane. En kort pause, muligvis radiokontakt med svæveflyveklubben og så blev der givet gas og vi kørte ikke så langt før flyet var i luften.

Jeg havde fin udsigt gennem bagruden og studerede svæveflyveklubbens startsted og bygninger, hvor jeg havde været til veterandag og sovet på en drømmeseng i hangaren sidste år.

Vi kravlede stødt op mod skybasen, men pludselig åbnedes klappen i højre side og en

stormvind blæste ind i kabinen og støj fra motor og propel blev overdøvende. Der sprang min puls voldsomt op, det virkede forkert! Men det var bare den ekstra person, som jeg ikke kunne se, der sprang for sig selv.

Vi passerede skybasen og jeg nød synet af at være i det element igen. Jeg tror jeg sagde noget i retning af at her havde jeg tilbragt mange timer. Ali spurgte: hvor mange? Nok fordi jeg var ved at få pulsen ned til normalt niveau, svarede jeg 1600-1700 timer! Men det var noget sludder. Der er 1600-1700 starter i svævefly, jeg mente, og det giver ikke så mange timer.

Vi kom op over toppen af skyerne og Jan gav mig tætsiddende beskyttelsesbriller på og strammende hårdt til, så de ikke blev rystet af.

Flyet holdt op med at kurve opad, motoromdrejningerne blev reduceret, klappen blev åbnet og låst fast oppe på vingen. Ali kravlede hen til åbningen og ud og holdt fast i stræberen, Jan og jeg var ”rumpet” baglæns hen til åbningen, jeg fik mine ben ud og havde besvær med at holde dem fast på den bjælke, der stak ud, Ali stak en hånd ned og placerede det ene ben, det andet fik jeg selv på plads og så sad jeg på kanten og kunne se jorden under os 3000 meter nede. Ali og Jan arbejdede som hold med håndsignaler, Ali gav slip og Jan væltede os ud i luften.

Motorstøjen væk væk, luften larmede forbi ørene som i kraftigt stormvejr, vi lavede en kolbøtte (såvidt jeg husker) og udsigten var fantastisk. (I et svævefly kan man ikke se direkte ned.)

Ali faldt gennem luften et stykke fra os, Jan udløste en lille styreskærm som bevirkede at vi hang med hovederne mod jorden, vi var sprunget mellem skyerne og havde en drømmeudsigt.

Jeg husker ikke alle detaljer, men Ali var væk og Jan udløste den store bæreskærm. Og så blev det nærmest stille og vi kunne tale sammen. Jan viste ved at lave et ottetal at faldskærmen kunne styres og gav mig de styrehåndtag, så jeg også kunne styre skærmen rundt i et ottetal.

Jeg kunne tydeligt se de mange, der stod på den græscirkel, der var slået, og vinkede for at vise hvor glad jeg var.

Og så var det pludselig tid til landing. Jan sagde ”løft benene”, der var en slags håndtag på siden af dragten, så det var nemt at løfte ben op til vandret stilling, og så susede vi hen langs græsset og sad pludselig stille på jorden!

Jeg var nærmest lidt svimmel af glæde, vi kom ud af seletøjet, vi gav hinanden en krammer og Jan sagde: ”Tillykke med springet”.

Og så kom Sinne og hele holdet stormende hen.

En fantastisk oplevelse, der bare varede for kort.

Så nu går jeg og tænker på om jeg skulle spare sammen til et nyt spring.